

«... يَا قَرِيبًا لَا يَبْعُدُ عَنِ الْمُغْتَرِّ بِهِ وَيَا جَوَادًا لَا يَبْخُلُ عَمَّنْ رَجَا ثَوَابَهُ...»

«... ای نزدیکی که از آنکه فریفته ات شده است دور نمی باشی و ای بخشنده ای که در حق آنکه به اجر و پاداشت امید بست، بخل نمی ورزی ...»

نکاتی از این فراز

۳- نزدیکی خداوند به بندگان شیفته اش؛

۴- ضایع نکردن اجر و پاداش سعی کنندگان؛

«... يَا قَرِيبًا لَا يَبْعُدُ ...»

• نزدیکی خداوند به دوستداران خود

آنکه شیفته و شیدای پروردگارش می شود، او را به خود نزدیک می بیند و می تواند او را احساس نماید، در نتیجه، شیفتگی خود را حاصل تخیل و خیال ورزی نمی داند، بلکه حقیقت و جمال بی زوالی را درک و حس نموده و دربرابرش ابراز شیدایی می نماید.

خیال روی تو در هر طریق، همره ماست نسیم موی تو پیوند جان آگه ماست

به صورت از نظر ما اگر چه محبوب است همیشه در نظر خاطر مرفه ماست

خداوند در میان جان عاشق حضور دارد و نیازی به گرد جهان گشتن برای دیدارش نمی باشد:

دل من نشان کویت ز جهان بجست عمری که خبر نبود دل را که تو در میان جانی

«... یا جَوَادا لَا یَبْخُلُ عَمَّن ...»

• امید ثواب و پاداش از خدا

پروردگار، دریای بی پایان جود و سخاوت است و آنانی را که به امید دریافت ثواب و پاداشش کاری انجام می دهند، بی نصیب نمی گذارد، حتی آنان که برای دنیا سعی می نمایند از دریافت موهبت دنیوی خداوند بی بهره نمی گردند. برای اثبات این سخن و مدعا، از آیات قرآنی ذیل مدد می جوییم: «وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي الشَّاكِرِينَ؛ آنکه به دنبال ثواب و نعمت دنیوی باشد، او را عطا خواهیم کرد و آنکه ثواب آخرت را می طلبد، او را نیز برخوردار خواهیم نمود و به زودی پاداش شاکرین را خواهیم داد.»

آل عمران: ۱۴۵

در سوره نساء آیه ۱۳۴ نیز می فرماید:

«مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا؛ هر که ثواب و نعمت دنیا را طالب است بداند که پس نزد خداوند، ثواب دنیا و آخرت موجود است و خداوند، شنوا و بیناست.»

پس خداوند اجر و پاداش کسی را ضایع نمی فرماید، ولی این نکته را نیز تذکر داده که ثواب و اجر اخروی بهتر از پاداش دنیوی است: «وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُوا مِنْهَا حَيْثُ يَشَاءُ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ وَ لَأَجْرُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَ كَانُوا يَتَّقُونَ؛ و این چنین بود که یوسف را در زمین، متمکن ساختیم که هر جا خواهد، فرمانروایی کند. هر که را بخواهیم، رحمت خود را نصیب او سازیم و ما اجر دنیوی نیکوکاران را ضایع نمی سازیم. و اما اجر اخروی و ثواب آخرت، برای مؤمنین و متقین، بهتر و نیکوتر است.»

یوسف: ۵۶ و ۵۷

حاصل سخن آنکه، کسی که به امید دریافت ثواب چه در امر دنیا و چه در امر آخرت به خدا امید می بندد و دست های خویش را به طرفش دراز می کند، نه ناامید برخواهد گشت و نه تهی دست.

برآمد تهی دست های نیاز ز رحمت نگردهد تهیدست باز
مپندار از آن در که هرگز نبست که نومید گردد، برآورده دست

سعدی